

# Hetken huumaa

Julkaistu 2.3.2015

16 vuotta täytettyäni alkoi säännöllinen ryyppääminen: peruskoulun päättäjäiset, lukion nasubileet ja siinä välissä kotibileitä yms. teinibileitä, joissa kaikissa oli pääteemana perseiden vetäminen. Lukion ekan vuoden jälkeen lähdin vuodeksi vaihtoon, ja sama touhu jatkui. Yleisesti oli OK, että nuoret ottavat kuppia, mutta sain vielä muut tottumaan siihen, että se suomalainen vaihtari vetää aina päädyt. Krapuloita, morkkiksia, ahdistusta koko vuosi. Tottakai välillä oli hauskaa kännissä ja selvinpäin, mutta kontrolliton ryyppääminen varjosti elämää. Usein hävetti maanantaina tulla kouluun, kun oli haistattanut vitut kavereille, tai sekoillut baarissa omiaan. Loppuvuodesta läheinen kuoli ja se oli hyvä syy jatkaa ryyppäämistä entistä rajummin.

Suomeen palattuani olin 17-vuotias teini, joka oli vittuuntunut siitä, kun ei täällä myydä bisseä alle 18-vuotiaille.:D Ryyppääminen jatkui läpi lukion, aina oli jokin syy juoda; milloin oli naisten kanssa ongelmia, tai ei vain ollut nähnyt tiettyjä frendejä hetkeen, tai ihan vain muuten vain.

Lukion jälkeen menin inttiin, ja mitäpä sitä muutakaan tuli lomilla tehtyä, kuin juotua ja sekoiltua. Kaava on aina ollut sama; kunnon känni päälle ja katsotaan sitten, että mitä tapahtuu. Toleranssi tottakai on noussut, mutta eipä siihen ole useinkaan kiinnittänyt huomiota, kun frendit vetää samoja määriä.

Pilveä on myös mennyt ryyppämisen yhteydessä 16-vuotiaasta aina satunnaisesti. Viime aikoina olen huomannut, että on hemmetin vaikea jättää polttamatta tarjottuja paukkuja kännissä, tai ottaa vain muutama bisse ja lähteä himaan. Mulla ei ole yhtään kaveria, joka käyttäisi alkoholia kohtuudella. Mulla ei myöskään ole kavereita, joiden kanssa tulisi vietettyä juurikaan aikaa selvinpäin. Välillä voidaan käydä yhdessä salilla, tai pelata pleikkaa arkisin, mutta harvemmin.

Muutenkin tuntuu, että kaverit on jämähtänyt paikalleen ilman mitään suunnitelmia hakea mihinkään, tai ovat käyneet amiksen ja käyvät duunissa, eivätkä tähtää mihinkään korkeammalle. Itse haen keväällä yliopistoon, mitä osa kavereista ei tietenkään ymmärrä, eikä tunnu tippaakaan arvostavan ponnistelua pääsykokeisiin lukemiseen, tai sitä, että kieltäydyn polttamasta paukut tai vetämästä perseitä, kun tiedän, että keskittymiskyky heikkenee helvetisti, eikä lukemisista tule mitään moneen päivään, jos noita hommia harrastaa.

Tänään viimeksi otin muutaman bissen frendien kanssa ja lähdin himaan, kun kaverit lähtivät baariin. Tätä edelsi helvetinmoinen taivuttelu, että lähtisin messiin ja poltettaisiin paukut yhdessä. Pidin pääni ja lähdin himaan iloiten siitä, että huomenna ei tarvitse hävetä omia sanomisia tai tekemisiä ja pystyn keskittymään lukemiseen ja käymään vaikka lenkillä.

Kaverit ovat varmaankin salaa kateellisia, kun itselläni on tulevaisuuden suunnitelmia ja itsekuria edes jonkin verran toisin kuin heillä. Pystyn ottamaan vain vaikka saksin tai 8 bisseä ja lähtemään himaan, mutta mulla jää sellainen surullinen olo, että jäisin jostain paitsi. :D Uskon, että tuo johtuu vain ja ainoastaan riippuvuudesta, mitä viina aiheuttaa!

Olen aika oman tien kulkija ja useinmiten mulla on hyvä olla itsekseen selvinpäin. Juominen taas voimistaa päällä olevaa tunnetilaa. Viime aikoina olen huomannut, että muutun helvetin rasittavaksi ja aggressiiviseksi kännissä. Haen riitaa joka asiasta. En keskustelua, vaan nimenomaan semmoista väittelyä, että saan lytätä toisen ja todistaa jotenkin olevani oikeassa. Tuntuu, kuin jokaisen kaljan jälkeen olisi "parempi olo", mutta myös samalla hyökkävämpi ja ilkeämpi, tämä tosin alkaa vasta sitten, kun olen selvästi humalassa. Selvinpäin taas pystyn rakentaviin keskusteluihin, eikä mulla ole mitään ongelmaa olla väärässä tai pyytää anteeksi yms. vaikka olenkin välillä jääräpäinen ja saatan hermostua suhteellisen vähästä. Tuntuu, että ryyppääminen korostaa impulsiivisuutta ja aggressiivisuutta tuo ahdistusta ja sekoittaa nupin pitkäksi aikaa. Muutun kännissä ikään kuin eri ihmiseksi. Siksi mietinkin, että olisiko parempi lopettaa ainakin joksikin aikaa kokonaan...

Toisaalta vaikka olenkin itsenäinen ihminen, niin silti tavallaan pelkään, että menettäisin ystävät, jos en enää lähtisi mukaan ryyppäämään. En myöskään seurustele, tai käy missään harrastuksissa, enkä tapaile tällä hetkellä ketään, niin tuntuu vaikealta löytää seuraakaan muualta, kuin baarista. Ymmärrän myös, että ei mun frendit ole oikeita frendejä, jos ne ei mun kanssa selvinpäin halua hengaila, sitä ei tarte kenenkään tulla mulle sanomaan..

Ajattelin kirjoittaa jonnekin, missä on ihmisiä, joilla on ollut samoja ongelmia ja jotain sanottavaa isommalla

elämäkokemuksella. Jatkan ehkä tänne kirjoittelua ikään kuin blogina, että tiedostaisin paremmin ja rehellisemmin, että missä mennään ja miten menee. :)

**Nimimerkki:**

Kapteeni

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/hetken-huumaa>